

ALBATROS

ILKA PACOVSKÁ

Slávek a kouzelný meč

NAKRESLILA
JITKA PETROVÁ

Slávek a kouzelný meč

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ilka Pacovská

Slávek a kouzelný meč – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

ILKA PACOVSKÁ

Slávek a kouzelný meč

ILKA PACOVSKÁ

**Slávek
a kouzelný
meč**

Ilustrovala Jitka Petrová

ALBATROS

© Albatros, 2017

© Ilka Pacovská, 2017

Illustrations © Jitka Petrová, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-00-04824-6

ISBN e-knihy 978-80-00-04891-8 (1. zveřejnění, 2017)

Ráda bych poděkovala lidem, kteří si na téhle knížce dali záležet. Hned je vidět, že je práce bavila. Slávkův příběh chci věnovat všem malým čtenářům, a jmenovitě těm, kdo mi jako první svými ohlasy a podněty pomáhali: Viktorce, Sofince, Jáchymovi a Vítkovi.

Ilka Pacovská

„Slávku!“ Mámin hlas nabral na hlasitosti a zmrazil chlapcovu snahu odstranit havárii. Neměl by si zacpat uši? Nerad slyšel mámu křičet, a ona bohužel křičela každý den. Možná kdyby se schoval za skříň... Svůj záměr však nestihl uskutečnit. Máma byla rychlejší. Vtrhla do pokoje jako bouřkový víchř a mračila se jako nejčernější obloha.

„Vždyť ty jsi s tím uklízením ještě ani nezačal!“ Stejně jako každý večer se do Slávkových očí vloudily slzy.

„Opovaž se brečet! Tenhle trik na mě dávno neplatí. Odneseš všechna autíčka do police.“

Slávek ukřivděně nakrabil pusku.

„Tak honem! Nebo tě mám popostrčit?! Budu počítat do tří. Jestli nezačneš uklízet, opravdu dostaneš na zadek! Já počítám! Jedna...“

Klučina popošel k vláčku a ohlédl se po mamince.

„Dva!“

Zvedl vagonek.

„Dva a půl!“

Odnese ho do krabice s kolejiemi.

Maminka nevydržela a zlostně začala autíčka házet na polici sama. Za pět minut přestal pokoj připomínat městské parkoviště po výbuchu.

„A teď honem umýt a vyčistit zuby!“

Jakmile dokončil večerní mytí a opláchl zubní kartáček, máma jej poslala do pokoje, aby si oblékl pyžamo. Natáhl si kalhoty a sáhl do police pro mořskou plachetnici. Taková loď si pluje mořem, nikdo ji nenutí chodit spát a ráno vstávat do školky.

Na chodbě cvakly dveře. Táta! Přišel táta! Slávek vystřelil z pokoje a bosky mu utíkal vstříc.

„No to je dost, že se taky ukážeš,“ nabručeně vykoukla z kuchyně máma a milostivě si nechala dát pusku na tvář. „Jednou si tě šéf vystaví u vrátnice jako vzor nejužitečnějšího pracovníka.“

„Ale Jíro, přece víš, jak to u nás chodí. Tak už se nemrač.“

Táta odložil tašku a zdvihl Slávka do náruče. „Kam s tou lodí, kapitáne?“ usmál se na něj.

„Slávku! Ty sis ještě neoblékl pyžamo,“ neodpustila si máma vyčítavý pohled.

„Nerozčiluj se,“ uklidňoval ji táta, „dohlédnu, aby se náš kapitán ustrojil do kompletní noční uniformy. Než mi ohřeješ večeri, co mi vystydla už v minulém století, stihneme i pohádku na dobrou noc.“

„Vůbec si nejsem jistá, jestli si pohádku zaslouží. Všechno aby mu člověk říkal padesátkrát.“

„Dobře, pohádka bude krátká a bude o tom, jak dopadnou děti, které neposlouchají maminku,“ nasadil táta přísný obličej. Slávek vypískl nadšením. Miloval tátovy pohádky. Byly úplně jiné než ty v knížkách, co četli s mámou. Dokonce i máma se při pohledu na tátův přísně našpulený obličej rozesmála.

Slávek se nechal odnést do postýlky, a než táta uklidil plachetnici na místo, hbitě vklouzl do pyžama. Stulil se blaženě na polštáři. Táta obvykle chodil domů pozdě, takže jeho pohádky byly vzácné. Na tu dnešní se moc těšil. Táta si sedl na okraj postele a urovnal synovi přikrývku.

Tátova pohádka o zlém čaroději

V jedné zemi, která se trochu podobala té naší, žil zlý čaroděj. Na první pohled nebylo vidět, že je zlý. Měl dobrácký obličej a usměvavé oči, ale v jeho hlavě se líhly tuze zlé myšlenky. Rozhodl se, že se ožení s nejkrásnější princeznou na světě. A hned ji začal hledat. Do oka mu padla krásná dlouhovlasá holčička, která se podobala susedovic Viktorce, co s ní chodíš do školky. „Tu musím mít!“ řekl si zlý čaroděj a hned začal přemýšlet, jak by ji mohl ukrást jejím starostlivým rodičům.

Nejdřív se holčičku pokusil nalákat na bonbony a čokoládu.

„Já si od nikoho cizího nesmím nic brát,“ otočila se k němu Viktorka zády a utekla. Čaroděj se rozzlobil, až se černé mraky seskupily na obloze a začalo pršet.

„Musím na to chytřeji,“ umínil si. Napodruhé přinesl holčičce krásnou panenku. „Podívej, Viktorie, tuhle zlatovlásku pro tebe maminka vyhrála v soutěži. Až si tě s panenkou vyfotím, můžeš si ji odnést domů,“ lákal holčičku k sobě do auta.

„Já se nejdřív musím zeptat maminky,“ couvla na poslední chvíli Viktorka, ačkoliv se jí panenka moc líbila.

„Už nemusíš,“ odsekl čaroděj, „právě jsem dostal esemesku, že ji vyhrála jiná holčička.“ Nasedl do auta. Měl takovou zlost, že způsobil na nejbližší křižovatce srážku osmi aut.

Dlouho přemýšlel, jak má chytré děvčátko obelstít. Nakonec si půjčil štěňátko a Viktorce tvrdil: „Zlí lidé chtějí zabít taková malá